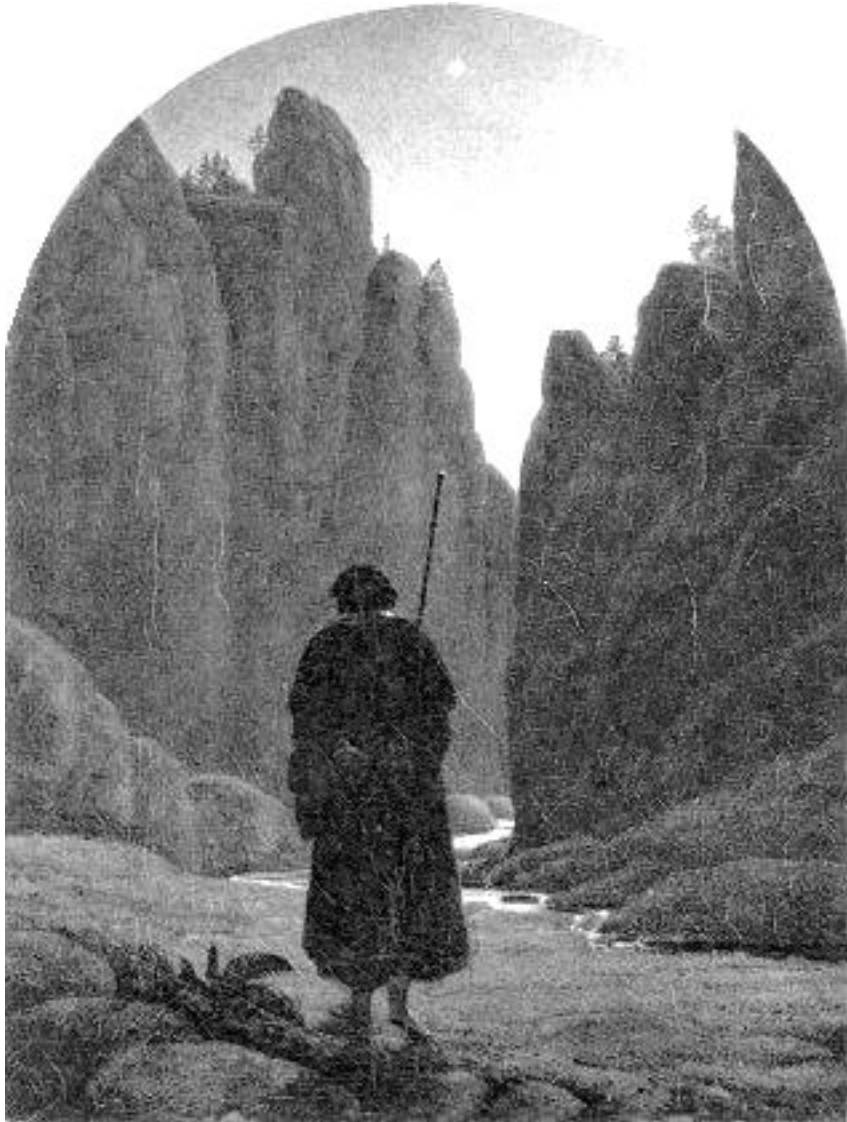

Communio

LIBERALKATOLSK KYRKOTIDNING NR 4 2005 ÅRG 37

Pris 25:-

Pilgrimsresan

Sommaren 2005 arrangerade Svenska Kyrkan, Skara stift, en pilgrimsvandring som innebar lika mycket en resa genom den svenska medeltidshistorien (som ju – vilket få svenskar tänker på – var katolsk!) som en djupt andlig upplevelse. Det var en slump att jag fick reda på detta; min far ville besöka Forshems kyrka, som är den enda svenska kyrkobyggnad som helgats åt den heliga graven i Jerusalem. Väl där fann vi pilgrimspassen – små enkelvikta blad med plats för stämplor och noteringar – där det stod om stiftets vandringsled till sju medeltida kyrkor som var och en bar på en särskild prägel av de sju pilgrimsnycklarna. Vilka dessa nycklar var fick man reda på genom att besöka kyrkorna... givetvis tog vi omedelbart förslaget ad notam och började en resa genom den svenska västgötska historien och tvåusen år av djupt from, mystikpräglad andlighet.

Följ med mig runt till dessa kyrkor och samla nycklarna på den enkla metallring som hänger i ditt bälte! Men förbered dig först, som pilgrimer skall... lägg av dig din världsliga klädnad och iklä dig istället en enkel, grov-vävd särk i en färg som inte skulle attrahera ens den mest excentriska designer. Ta din stav, snör på dig sandalerna – eller gå ännu hellre barfota! – och låt den lilla ryggsäcken bli den enda börda du bär med dig.

Forts. sid 8

Biskopens spalt

För några söndagar sedan lämnade vi ett kyrkoår bakom oss för att gå in i ett nytt. Och snart lämnar vi Herrens år 2005 bakom oss för att se ett nytt år födas.

För att se tillbaka på det gångna året är Communio en utmärkt källa.

I årets tidigare nummer av tidningen kan jag läsa följande för kyrkan viktiga händelser som kan det vara på sin plats att påminna om.

Vi har fått en ny hjälpbiskop då Evert Sundien konsekreerades i Nederländerna Annandag Pingst.

LKK i Sverige har fått sina två första kvinnor ordinerade som diakoner nämligen Marianne Andersson-Söderström och Carina Carlström.

Den internationella gren som det svenska biskopsämbetet i LKK är anslutet till har fått en ny presiderande biskop då biskop Maurice Warnon efterträdde biskop Tom Degenaas som gick in i ljuset den 14 juni.

Under Mikaelihelgen hölls samfundets årsmöte där det valdes en väl arbetande samfundsstyrelse. Vid årsmötet rapporterades bl.a. om hur församlingarnas verksamhet framskrider.

Och när jag summerar året kan jag konstatera att det förrättats 8 dop, 7 konfirmationer, 6 klerk-, 3 dörrväktar-, 3 lektor-, 3 exorsist- och 3 akolutordination samt 2 subdiakon-, och 2 diakonvigningar.

Jag vill inför avslutningen av 2005 början av 2006 tacka alla aktiva medarbetare för allt det arbete ni lägger ner och önskar våra medlemmar, församlingar, samfund och GES, Guds välsignelse inför det vi har framför oss. Och jag ber vår Herre att allt vad vi gör skall bli till gagn för Hans Kyrka.

+Sten-Bertil

Eviga Ord

Eviga Ord, Guds enfödde Son,
lär mig sann storsinhet,
lär mig att tjäna dig på ett dig värdigt sätt,
så att jag ger utan att räkna,
kämpar utan att akta på sår,
arbetar utan att söka vila,
offrar mig utan att vänta annan lön än
medvetandet av att ha uppfyllt din allraheligaste vilja.

Ignatius av Loyola

OFFICIELLT

Den 6 augusti erhöll Marcus Elmerstad konfirmationens sakrament i S:t Uriel

Den 10 oktober erhöll Christer Berglund konfirmationens sakrament i Maria församling i Uppsala.

Den 6 december erhöll Leila Bergendahl, Maria Lager och Fredrik F. konfirmationens sakrament i S:t Mikael's kyrka.

Vår broder Alexius Edén har den 22 november 2005 lämnat sin jordiska kropp för att tjäna i ett högre liv.

Alexius kom i kontakt med LKK för första gången 1973 och blev sakramental medlem i kyrkan 1979. Under perioden 1980-1983 ordinerade Biskop Lennart honom från klerk till diakon. Alexius prästvigdes av biskop Sten-Bertil 1994. Under alla år var Alexius en trogen tjänare i Maria församling i Västerås.

Vi som under hans år i LKK har lärt känna honom förstår, att han även i den tillvaro han nu lever, kommer att vara en uppskattad tjänare.

Boktips:

”En plats för oss” av Per-Axel Holmström, Libris 1992

Ett av de första – och största – smult-ronställen jag fann efter flytten hit till Skaraborg var den gigantiska antikvariska bokhandeln ”Böckernas Hus” i lilla avkroken Tidån, och sedan dess är jag en frekvent besökare hos ägaren Bo Björkdahl. Det är lätt att bli fäst vid denne äldre man, pigg och full av hisnande historier. Trots att hans antikvariat täcker en stormarknads lokaler samt två proppfulla lägenheter, vet han exakt vilka böcker han har... och har han inte vad man söker, kan han i allmänhet ordna det.

Senast jag granskade hyllorna i ”Böckernas Hus”, fann jag en liten bok med titeln ”En plats för oss”. Enligt

baksidestexten skulle den handla om en handikappad mans sökande efter rätt andligt hemvist. Tio kronor ville Bo ha, och jag åkte nöjd hem för att läsa mitt fynd.

Egentligen handlar boken om hur författaren Per-Axel Holmström försöker hitta sin identitet som handikappad och längtar efter ett andligt hemvist där han som rullstolsburen har samma plats i helheten som gående. Redan detta är intressant och tankeväckande... men vad som får mig att vilja rekommendera just LKK:are att läsa boken är det faktum att LKK blir det första samfund han söker sig till. Under en period på några år var

Forts. sid 7

Kraften i Namnet

Av Maurice H. Warnon

Fri översättning av sr. Carina

Det nya millenniets inträde sammanfaller med den väntade eran av social jämlikhet. De värderingar som styrts 1800- och 1900-talen skärskådas allt mer och nya influenser gör sig gällande i allt större grad, även inom det andliga området. Det olyckliga utfallet av det andra Vatikanconciliet², som samlats i det uttryckliga syftet att ena alla kristna, misslyckades inte bara med detta utan man förlorade i samma process kontakten med många gamla läror och texter. Istället för att undanröja *excommunication*, det största hindret för samarbete mellan den Romerskkatolska Kyrkan och andra kristna samfund, förändrade man sin mässordning.

Vår egen kyrka är också inne i en förändringsprocess fylld av allvarligt menade förändringar i syftet att anpassa sig till sin tids behov. I detta ligger en stor frestelse att förväxla ande och form, och att tro att en förnyelse av kyrkans verksamhet med nödvändighet måste medföra en förnyelse av dess liturgi. Biskop James Ingall Wedgwood är författaren till vår Liturgi³, något som understryks också av Biskop C.W. Leadbeater: *"Gudstjänsterna i denna bok är verket av vår förste presiderande biskop, James Ingall Wedgwood, till vilken Liberala Katolska Kyrkan står i djup tacksamhetsskuld"* (ur förordet till första och andra upplagan).

Biskop Wedgwood arbetade i tre år på skapandet av den första utgåvan av vår Liturgi, i vissa delar i samarbete med biskop Leadbeater. Tre år av forskning, varsam inarbetning av verktyg för effektiv kanalisering av vår Herres kraft och välsignelse, men också med respekt för traditionella kristna läror och initieringar han emottagit långt innan han kom till Gammalkatolska kyrkan, ja, innan han blev medlem i Teosofiska Samfundet. Biskop Wedgwood kände sedan unga år till den esoterisk kristendomen, och han tog sig tid att omsorgsfullt inarbeta dolda nycklar i Liturgin – inte minst i mässordningen. Och mässan innehåller alltför många kopplingar till esoterisk tradition, alltför många vinkar, för att det skall handla om en slump.

Under de första åttio åren av sin existens, har Liberala Katolska Kyrkan fokuserat all sin uppmärksamhet på mässordningens osynliga, andliga effekter. Alltför lite har gjorts för att uppmärksamma församlingsmedlemmarna på de sällsynta "ädelstenar" av esoterisk kunskap som gömmts i texterna. Få förstår idag hur kraftfulla *orden* är, trots att de förmodligen är mer kraftfulla än de ädelstenar som finns dolda i strålkorsen, ljusstakarna och altartesterna.

Så innan vi kan hoppas befinna oss i det läget att vi kan förändra – rentav förbättra – biskop Wedgwoods arbete, måste vi först upptäcka och förstå de dolda nycklar han inarbetat i texterna och klara av konststycket att byta ut dem mot ännu mer kraftfulla "ädelstenar". I tidigare studier har jag försökt sprida ljus över ordens dolda mening, som har använts i århundraden av dem som förstod att tolka dem rätt. Dessa män har, liksom biskop Wedgwood, i orden lagt in sin egen kunskap att förmedlas till kommande generationer.

Kanske tror vi att i vår moderna tid, med dess landvinningar i form av jämlikhet mellan könen, att åkallandet av den manliga Treenigheten är otidsenlig. Det skulle det också vara, om ett sådant sexistiskt åkallande existerade. Men i de allra första orden i vår mäsas – *"I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn"* – ligger en dold nyckel som härrör från den tidiga kyrkan. Denna mening tycks så uppenbar, så entydig, och har upprepats så många gånger att nyckeln förblivit dold trots att den finns där för alla att se. Det är därför de självklara frågorna – *"Varför åkallar vi inte de tre personerna direkt? Varför åkallar vi namnet och vad innebär detta namn?"* – aldrig har ställts.

Svaret på frågorna förblir därför höljt i dunkel, så länge vi inte letar efter nyckeln. Och nyckeln är det outtalbara namn, det tetragrammaton JHVH som Moses fick veta av Gud. Biskop Jacques B. Bossuet hade rätt när han skrev att varje skapelse "har ett intimt och hemligt släktskap med Gud". En studie av skrifterna⁴ visar klart på ett sådant

Tillkomme ej oss någon ära, o Herre, men till Ditt mest heliga Namn.

- Zohar¹

släktskap, särskilt med Treenigheten.

Släktskapet har inte sin grund i det skapade, inte heller har det lånat sin existens ifrån dogmer, rationella slutsatser eller andliga insikter. Det är inte en sanning man kan nå med hjälp av intellektet, utan kommer direkt av Skapelsen – den relation det Skapade och Skaparen för evigt har mellan sig. Detta släktskap känner, smakar, upplever snarare än söker, kontakten och samstämmigheten med andra ting och symboler och igenkänner i dessa personerna i Treenigheten, och erkänner det dolda men existerande "föräldraskapet" i dem.

"Kännandet" kan jämföras med upplevelsen av de distinkta tonala skillnaderna i en fuga. Du behöver ett gott öra, en uppövad känslighet, för att märka dem. Men med övning och uppmärksamhet, lär du dig snart att upptäcka att detta släktskap överallt i Skapelsen står i relation till Faderns, Sonens och den Helige Andes respektive teologi.

Tetragrammatonet är ett undertecknande Gud ger till Moses. Moses tar emot den i början av sin kallelse och kopplade den omedelbart till Torah. Han fick den ur den brinnande buskens mitt – symbolen för Guds gränslösa Kärlek. Gud presenterade sig själv: *"Jag är Abrahams, Isaks och Jakobs Gud"* (1 Mos 3:6) – och förknippas därför omedelbart med Israels barn, יהוה jfr. att hebreiskan består av enbart konsonanter. Det Heliga och Outtalbara Namnet, Guds Namn, består av de tre enda bokstäver som kan aas både som konsonanter och som vokaler. De kallas *matres lectionis* ("lärobokstäver") eftersom de underlättar förståelsen av de heliga skrifterna och är därför de enda vokaler som accepteras i Torah (med ett undantag: bokstaven א – Aleph – skrivs och uppfattas som en svastika formad av fyra bokstäver יו – Jot – vilket uppfattas som en sammanfattning av tetragrammatonet). Stavningen och grammatiken i Gamla Testamentet måste alltså studeras med stor eftertanke och varsamhet, jfr. Matt 5:18:

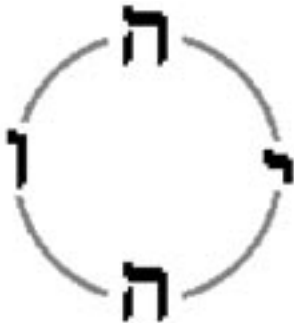
Forts. sid 4

Kraften i namnet

forts. från sid 3

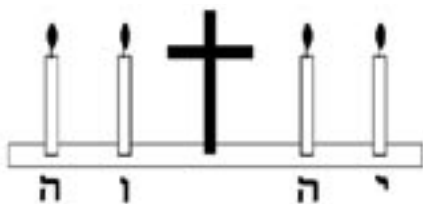
”Sannerligen, innan himlen och jorden förgår skall inte en enda bokstav, inte minsta prick i lagen förgå; inte förrän allt har skett”.

Kabbalisterna och andra som skrivit om namnet har ofta begått misstaget att i beskrivningen av de tre personerna välja ו (Waw) istället för ה (He) som symbol för den Helige Ande; detta trots att de kände till att profeten Elias’ namn på hebreiska innehåller två ”Guds namn”: El – YHW och därför ägde ”dubbla arvslotten av anden” (se 2 Kung 2:9). Denna dubbla arvslott tillhörde den förstfödde sonen (5 Mos 21: 17), Sonen som tar emot och sänder ut den Helige Ande: de två ה (He) i tetragrammatonet.

De fyra bokstäverna i tetragrammatonet måste alltså läsas sålunda: i sin statiska form, passivt och ofruktbart, återfinns de i dopriten (tre personer, יהוה, d.v.s. Yaweh). Hemligheten ligger i det första ה:et, inte i det andra som kabbalister och andra skriftlärdar tror. Detta ה, såsom varande *ante-Verbum* (före Ordet), kan skrivas men inte uttalas. Det är uttalbart liksom Fadern är osynlig, och skall jämföras med *shevah* i den hebreiska grammatiken.

Under Edras-perioden, efter den stora fångenskapen, hade uttalet av det heliga namnet redan gått förlorat. Istället hade namnet Adonai (Herre) börjat användas och ibland använde man t.o.m. de samariska bokstäverna istället för det mer stela hebreiska alfabetet. Guds namn blev allt mer osynligt och ersattes så småningom av de fyra bokstäver man återfinner vid foten av Jesu kors.

Många kristna kyrkors altaren är än

idag prydda av dessa fyra bokstäver, eller åtminstone symboliserade av fyra ljusstakar.

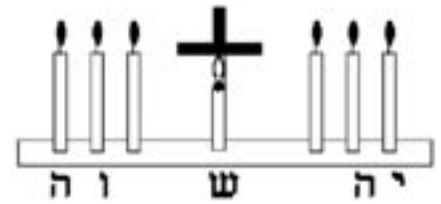
De finns alltså där – fullt synliga – och framstår som så uppenbara att inga frågor ställs om deras innebörd. Men de som vet, som använder namnet i dess dynamiska form (i åkallandet i mässans inledning) åkallar också den Helige Andes dubbla egenskaper av vilken den ena är gudomens evigt kvinnliga aspekt.

Den ”smak” åkallandet ger dem, inger dem känslan av en eviga rörelsen, kärleksvinden, som blåser från Fadern till Sonen, från Sonen tillbaka till Fadern, och det påminner oss om den eviga rörelsen i vatten.

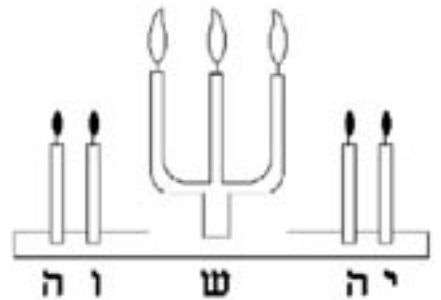
Assyrierna använde *ashuri cunei*-formen i sina skrifter. Det mesta av denna skrift är ännu okänd för oss, eftersom dessa bokstäver endast skrevs i sand i det uppenbara syftet att de skulle suddas ut snart efter sin användning (jfr. att Jesus skrev i sanden, Joh 8: 3). Hebreiskan härrör dock från Ashuri, och vissa av dess karaktäristika har tack vare detta överlevt i den hebreiska kulturen. Namnet i dessa religiösa skrifter är bärare av principen och på samma sätt den livmoder ur vilken det mentala konceptet föds. Den första bokstaven, det outtalbara ה, representerar Fadern/Modern, medan det andra ה representerar Sonen/Dottern och – som fader van der Stok så bra beskrev det – Bruden, de två sistnämnda aspekterna oftast representerade av jungfru Maria (i Gamla Testamentet symboliserad av Sarah och Rebecca). Den gudomliga principen vandrar sedan ner genom skapelsestegen till materiavärlden, där de representerar de fyra elementen: Imayim Nor Ruach Isbashah (vatten, eld, ande och torr jord).

Skillnaden mellan יהוה – det outtalbara namnet – och יהוה är väldigt liten. יהוה är Jesu sanna namn (på arameiska uttalat ”yeshooah”), inte det hebreiska Yassou eller det grekiska Iesus. När biskop Wedgwood sammanställde vår Liturgi, valde han att istället för de traditionella fyra bokstäverna sätta in också en femte i den liberalkatolska altardesignen – alltså inte tetragrammatonet utan Frälsarens namn, vår Herres namn – genom att placera bokstaven ש mellan de två paren ljusstakar som vanligen står på ett altare, alltså tre ljusstakar eller två ljusstakar och ett kors. Faderns altare har blivit Sonens altare.

Och när ljuset återkommer på påskafotonen, efter långfredagens mörker, förs detta s till altaret genom att diakonen bär det tredje ljuset och placerar det mitt emellan de fyra andra för att synliggöra för oss hur det tredubbla Ljuset förs in i de fyra elementen som utgör materian.

Så genom de till synes enkla ordet i mässans åkallande spelas hela frälsningsmysteriet upp för oss. Och när vi börjar känna, smaka, uppleva liturgin, insner vi att vår grundare, som upptäckte de dolda nycklarna, gömde dem igen i en modern infattning för oss att återupptäcka.

”Varför så många gåtor?” undrar somliga. Därför att Gud artisten, Gud vår glädje och lycka, leker med och inuti sin Skapelse. Naturligtvis är det hela mycket subtilt, men i sin oändliga vishet vet han att ”med många sådana liknelser förkunnade han ordet för dem, så långt de nu kunde fatta det” (Mark 4:33).

(Fotnoter)

¹ Zohar (hebr. ”strålglasen”) är den judiska kabbalismens förmodligen förnämsta verk.

² Andra Vatikankonciliet, sammankallat av påven, hölls åren 1962-65 och innebar stora förändringar för den Romersk-katolska Kyrkan i många avseenden. Bl.a. tilläts varje land fira mässa på sitt eget språk istf. latin, ordensväsendet moderniserades och man omformulerade sin officiella ståndpunkt i frågor om ekumenik, inställningen till judarna m.m.

³ Ordet ”Liturgi” används här som hänvisning till den bok med gudstjänstordningar (”den lilla brunröda”) vi använder i kyrkan. Detta skall alltså inte förväxlas med begreppet ”liturgi” som innefattar förutom gudstjänst-ordningar också skrudar, kyrkorummets interiör m.fl. viktiga faktorer.

⁴ d.v.s. Bibeln

Spjutspetste ... osofi

Eller – tillbaka till teosofin, del II.

Liberala Katolska Kyrkan har aldrig varit någon massrörelse för de breda folklagren. Få människor har lockats hit, och då av ett flertal olika anledningar. LKKs budskap har aldrig varit enkelt och i de få fall där man kunnat formulera ett enkelt budskap av sin komplicerade liturgi, där har folkflertalet aldrig förstått innebörden eller aldrig lockats av den. De breda folklagren lockas till andra kyrkor med enklare budskap som de kan ta till sig av och omvandla till visdom för sina liv, och i dagens situation när församlingar allmänt tappar medlemmar och folk generellt avfärdar all religion och mer och mer tar till sig av vetenskapens teser eller hemfaller åt New-Age-rörelsens alternativa livssyn, lider naturligtvis även LKK av samma sviter.

LKK skapades av teosofier som ville ge andra teosofier möjlighet att arbeta rituellt med gudstjänster fyllda av mystik och dolda krafter. Deras liturgiska skapelse blev en mäktig och stark transformator av Gudskrafterna, som därmed blev alltför kraftfulla för gemene man och därför är vi än idag bara ett fåtal medlemmar, alltför få.

LKK kännetecknas i mycket av sin betoning av teosofin (Guds Visdom) till skillnad mot övriga kyrkors ofta djuplodande i teologin (läran om Gud). LKKs teosofi uppstod ur kyrkofädernas erfarenheter av och visdomar från det Teosofiska Samfundets studieverksamheter och meditation. TS ordspråk ”Det gives ingen religion högre än sanningen” kan på många sätt stämma mycket väl med flertalet LKK:ares synsätt, där gudsbegreppet inte nödvändigtvis behöver vara av arketypiskt kristet snitt. Liksom många av det tidiga TS medlemmar, fann många av LKKs teosofier, då såväl som nu, att det i buddhismen finns många sanningar som stämmer överens med deras egen tolkning av kristendo-

men och dess läror, men att buddhismen har ett långt mer tydligt och pedagogiskt sätt att uttrycka dem på. Och man fann även att både buddhismen och hinduismen omfattade någonting som de som teosofier trodde behållt på, nämligen tron på, eller snarare övertygelsen om och i vissa fall vissheten om, människosjälens återfödelse till livet på jorden, reinkarnationen. Men där de österländska religionerna lärde att en människa kunde återfödelse som ett djur, där satte teosofins övertygelse stopp, för en teosof som har studerat länge och väl, kan knappast omfatta tanken på att skapelsens krona, människan, skulle kunna återfödelse i livets skola som någonting annat än människa. Vad skulle poängen med skolan vara, om man inte fick gå om sin årskurs och lära sig sin läxa? Reinkarnationsteorin har dock aldrig varit någon lära inom LKK, vill man omfatta den så är det bra, men det är lika okey att inte tro på det. LKK har dock alltid varit befriande fritt från dogmer och ingen har talat om för någon annan vad som är rätt och riktigt i trohänseende. Men många LKK:are har funnit reinkarnationstanken i evangelierna och omfattar den som riktig, men har även insett, att det som är rätt och riktigt för den ene, kan förbli en vag teori för någon annan.

Likt tidigare nämnda österländska religioner talar dessa teosofier i termer av upplysning snarare än frälsning, därför att det låg närmare deras uppfattning om sin egen sanning och övertygelse, än det kristna begreppet litet mer diffusa hänvisningar. Därmed uppstod dessutom spin-off-effekten, i det att man därmed lockade fler teosofier, snarare än vanliga troende och automatiskt fick än mer särprägel, på gott och ont.

Det sägs även, och jag vet inte om det stämmer eller ej, att de tidiga teoso-

ferna lanserade en teori om partiklars inneboende medvetande (allt är medvetande!) som först på senare år har påvisats vetenskapligt inom partikelfysiken där man funnit att elementarpartiklar påverkats av andra partiklar, utan att de varit så nära varandra att de kunnat påverkas fysiskt av varandras närhet. Därmed var man sålunda tidigt ute med tingens inneboende ordning, som vetenskapen ännu idag kanske inte har full koll på, teosofin blev en spjutspets inom synen på hur kosmos är ordnat och fungerar.

Den teosofiska studieverksamhet som än idag förekommer inom LKK, om än inte i lika intensiv grad som förr, lär ut samma visdomar som förr lärdes ut av bland andra biskoparna Wedgewood och Leadbeater, om de krafter som verkar i altare och kor och de så kallade strålkorsen i kyrkorummet. Änglar, devor och andra väsen i de vanligtvis osynliga sfärer har av teosofins LKK-präster skrivits många böcker om, och det är inga dåliga skrifter, även om de kanske saknar vetenskaplig substans. I Minor Orders lär man sig om vikten av att kontrollera tal och tankar och om omvårdnad av kropp och själ. Den teosofiskt lagde LKK:aren vet dessutom att en student i teosofi, har bättre reda på vad som sker i mystiskt hänseende i gudstjänsten och är därmed bättre rustad och kan tjäna Gud bättre, då han/hon känner till syftet med gudstjänsternas olika faser och företeelser.

Studierna omfattar även kyrkorummets mystik, talmystik, färgmystik, ädelstensmystik, gudstjänsternas mystik och magi, etc. Och detta lärdes ut på ungefär samma sätt mer än femtio år innan New Age ens var påtänkt som

Forts. sid 7

Communio
önskar alla sina läsare
Fridfull Jul och ett Gott Nytt År

ÄR VI RÄDDA FÖR TEOLOGIN?

Krister Fasts intressanta artikel ”Teologins plats i en levande kyrka” i förra numret av ”Communio” väcker en i mitt tycke berättigad debatt. Det har länge förefallit mig som om det stora flertalet liberalkatoliker är rädda för teologi, och jag har funderat i årtal kring den eller de orsaker som skapat en sådan rädsla. Krister pekar på en tänkbar förklaring, som jag själv fastnat för: att man förväxlar teologi med dogmatik.

Att vara dogmatisk innebär för de flesta människor att slå fast orubbliga sanningar, som sedan skall följas med slavisk lydnad. Och parallellerna dras direkt till Vatikanen som med en andlig knutpiska rättar leden i ledande moraliska och politiska frågor vilka, åtminstone i den moderna människans ögon, ligger ganska långt ifrån den traditionella religionens egentliga intresseområde. Men stämmer det? För om det gjorde det, skulle vi inte ha ett enda jesuitiskt universitet i världen. Vi skulle inte ha några dominikaner – som i faktiska siffror utgör den Romersk-Katolska Kyrkans största och mest spridda orden. Och det skulle inte finnas några professorer vid flera av världens största och mest välrenommerade universitet vars ämne tituleras ”Spekulativ dogmatik”.

Nu tänker jag dock lämna dogmatiken därhän, åtminstone för den här gången. Vad jag framför allt vill fokusera på är nämligen teologin – d.v.s. studiet av Gud. Ja, det är faktiskt vad ordet ”teologi” betyder: studiet av Gud, försöken att nå kunskap om Gud. ”Teo” betyder Gud, och ”logi” kommer från ordet ”logos”, som vi kristna är väl bekanta med som Guds inkarnation i Jesus Kristus – Ordet som blev människa. Av tradition har man sökt denna kunskap i det man hade att tillgå: Guds ord i Bibeln och andra kristna texter. Men också i människors visioner och andliga insikter, i andligt liv och andlig verksamhet, i de erfarenheter och insikter som miljoner kristna samlat under tvåtusen år.

Just detta faktum gör mig förundrad på gränsen till häpen när jag lyssnar till de mest teosofiskt inriktade agitatorerna i vår kyrka. Man poängterar ständigt att vi inte får tappa vårt ursprung, våra rötter, och pekar då på gestalter som i första hand Leadbeater och Wedgwood,

men också i förlängningen Arundale, Besant, Blavatsky, Olcott och Pigott (för att bara nämna de mest kända namnen).

Men hallå - vad hände med de tvåtusen åren av kristna studier, upplevelser, visioner och insikter som föregick och ofrånkomligen utgjorde fundamentet för de ovan nämnda personerna? Är vi inte katoliker, arvtagare till den katolska tradition som vuxit fram under århundrade efter århundrade av intensiva studier, hängivet andligt liv och uppriktigt kritiskt granskande? Vi talar om tvåtusen år, varav ettuseniohundra kom och gick innan Leadbeater & Co. ens var födda.

Nu är inte min avsikt att ställa teologi mot teosofi och tvinga läsaren att välja sida. Vad jag menar är att vi inte kan kalla oss kristna om vi inte ser till den flera årtusenden långa tradition vi själva skördar frukterna av. Vi har helt enkelt inte rätt att vara så arroganta att tvärt av och utan urskiljning avvisar så många generationers, så många individers, insikter och kunskaper. Vi skulle inte vara där vi är idag utan teologin. Teologerna har ärligt, hängivet och trotsigt banat väg för oss och skapat förutsättningarna för varje individs eget växande som kristen och i det vidare perspektivet som andlig varelse.

Ett exempel på detta fick vi under ”Inspirationsdagarna” i Stockholm i september, då Mats Brandt berättade för oss om mässans historia – varje delmoments tillkomst, innehåll och framför allt innebörd. Hur många av oss kände till dessa saker tidigare? Leadbeater och Wedgwood kanske gjorde det – särskilt den sistnämnde, som står bakom det mesta av vår gudstjänstordning. Men dessa vördade herrar har inte fört sådan kunskap vidare, inte försökt berätta för generation efter generation av liberalkatoliker varför vår mässa ser ut som den gör. I bästa fall har det hetat att detta är en esoterisk kunskap, som upptäcks av den flitige (läs: teosofiskt intresserade) studenten efter årtal av troget inträngande i dolda nycklar, mystiska symboler och hemlighetsfulla formuleringar. Varför?

Om man skall beskriva teologin i profana termer ligger det närmast till hands att kalla den ”källkritik” eller

kanske ”granskande studier”. För det är vad teologi handlar om: ett fritt och mycket djupsinnigt studium av kristendomens alla vinklar och vrår. Teologen fördjupar sig i exakt samma frågor som teosoferna, men hämtar sitt material ur kristendomen själv istället för att söka den i andra religioner som t.ex. buddhism och hinduism.

Det finns egentligen bara en enda skillnad mellan teosofin och teologin: teosofin har en tydlig tendens att vara esoterisk. Och här har ni min käpphäst. Om man inte har läst någon annan andlig text i hela sitt liv än evangelierna (som varit svåra att inte lära känna, åtminstone för oss som föddes före det politiska och antireligiösa 1970-talet) vet man åtminstone en sak: Jesus Kristus ville att budskapet skulle nå ut till alla. Och jag menar verkligen alla. Han inberäknade analfabeter, utvecklingsstörda, mindre intelligenta och andra icke bildade i sin hjord. Man skall inte behöva läsa böcker för att vara en god kristen och få del av det Evida Livet.

Jag vänder mig alltså inte (och har aldrig gjort!) mot teosofin som sådan. Däremot är jag motståndare till alla former av esoterik. Jag förstår själva behovet, den djupt mänskliga viljan att tillhöra en utvald grupp – en grupp som på ett positivt sätt särskiljer sig från alla andra. Men esoterismen går rakt emot vad Jesus Kristus predikade, därför att den förstnämnda vill dölja viktiga insikter för det stora flertalet människor och förbehålla dem de ”initierade”. Den här attityden mötte jag redan under mitt sökande utmed New Age-smörgåsbordet under 80- och 90-talen... ”om du tvivlar, har du inte förstått”... ”de här sanningarna är för viktiga för att slösas på dumskallar”... ”du får inte berätta det här för någon som inte är upplyst” o.s.v. Man frossade i initieringsriter, hemliga ritualer, och framför allt mer eller mindre långsökta men oerhört fantasieggande förklaringar av texter, traditioner, myter m.m. Också det förstår jag – det enkla är sällan spännande, och hemligheter lockar mer än det fullt synliga.

Forts. sid 7

Är vi rädda...

forts. från sid 6

Det var just bara det här lilla kruxet att vi är kristna – att vi bekänner oss till en tro på Jesus Kristus som Guds inkarnation i världen. Och Jesus ville som sagt att det kristna budskapet skulle nås av alla. De flesta kristna samfund i världen – även de mest sekteristiska – har uppfattat det och verkar för att sprida kunskapen vidare.

Ett rykte nådde mig nyligen att vi har medlemmar – och det finns säkert många fler än det fåtal som öppet ställer frågor! – som inte förstår varför kyrksalen ser ut som den gör. Teologin skulle kunna svara på sådana frågor, och svaren skulle vara både enkla och lättfattliga. De skulle ge frågeställaren en aha-upplevelse och ge honom/henne möjligheten att ännu bättre delta i gudstjänstlivet. Det här är någonting som teosofin inte gör – varför vet jag inte. Men det är oerhört lätt att råda bot på bristen: genom att vi tillåter teologin att ta sin naturliga plats i vårt medvetande. Liberalkatolicismen uppstod faktiskt inte under sena 1800-talet... den uppstod i det ögonblick ett gossebarn föddes i Betlehem för tvåtusen år sedan.

sr. Carina Carlström

Spjutspetste...osofi

forts. från sid 5

företeelse.

Vem skulle tänkas lockas av LKK idag? Vilken typ av människa lockas av ovan nämnda? Jag tror det är människor med dragning till en förtätad gudstjänst, som inser att om det ska bli en gudstjänst så måste man hjälpa till, människor som dras till mystik, meditation och andakt, gudstjänster med rökelse, ljus och prakt. Människor som söker sitt eget inre jag och som vet ungefär vad de söker, men som gärna söker detta tillsammans med andra. Människor som har en egen inre övertygelse, oavsett hur den ser ut, och som respekterar att andra människor har sin tro. Människor som gärna jämför och diskuterar utan att nödvändigtvis behöva övertyga andra om att den egna sanningen är den rätta. Människor som vill ha vetskap och kunskap om Guds Visdom, hur den har beskrivits och upplevts förr och nu. Människor som gärna studerar och vill lära och människor som vill tjäna sina medmänniskor och sin Gud.

Teosofin lever vidare, särskilt inom LKK, och kommer även fortsättnings-

vis att utgöra en religionernas spjutspets in i de osynliga sfärerna och in i människans inre. Teosofins LKK kommer även i framtiden att fortsätta leva i enlighet med den vision som en gång definierades av de tidiga teosoferna och kyrkofäderna, men man kommer att utveckla och beskriva den på ett mer lättfattligt och förhoppningsvis mer pedagogiskt sätt. Teosofins förespråkare kommer även fortsättningsvis ”att djärvt gå dit ingen människa förut gått” för att använda en devis hämtad från Gene Roddenberrys sagoepos om Star Trek. Rymdsagornas värld med möten med det okända innehar många likheter med de förutsättningar teosofernas efterforskningar i människans okända inre träffar på. Tron och religionen vilar tungt på de pelare våra förfäder skapade, teologi och teosofi. Båda fyller sitt syfte men för olika sorters människor. LKK har traditionellt litat mer till teosofin och det är min övertygelse att framtidens LKK kommer att fortsätta starkt med den traditionen, av de skäl som denna artikel har handlat om. Live long and prosper!

Boktips

forts. från sid 2

Per-Axel medlem av kyrkans församling i Uppsala, men han besökte också församlingen i Stockholm samt deltog i sommarskolor både i England och Nederländerna. I bokens första halva beskriver han sina möten med LKK: are både här hemma och internationellt, berättar om sina ansträngningar att bli en ”äkta LKK:are” och hur han upplever gudstjänsterna, aktiviteterna och människorna (dock nämner han inga namn). Vilken decennium det handlade om? Jag fick inte riktigt grepp om denna detalj, men gissar att det bör ha rört sig om sent 70- eller tidigt 80-tal. Kanske någon av ”Communios” läsare

rentav känner igen författarnamnet och drar sig till minnes en ung sökare i rullstol...?

Så småningom lämnade Per-Axel Holmström LKK, visserligen djupt gripen framför allt av gudstjänsterna och av vänliga människors bemötanden, men också mycket tveksam till en del av de budskap han mött i kyrkan. Hans kristna tro var inte stötestenen, inte heller hans vilja att lära och förstå... men någonting i LKK:s anda stötte bort honom. Vad det var tänker jag inte avslöja här – bara uppmana dig att läsa hans ord och reflektera över dem.

Självrannsakan är en nödvändig del av den kristna mognaden, och det gäller både individer och hela kyrkor... och

kanske är det på tiden att vi funderar över inte bara våra starka sidor, utan framför allt över de svaga? Jag anser absolut inte att vår kyrka amöbiskt skall anpassa oss till omgivningens krav och föreställningar... det är varken möjligt eller eftersträvansvärt att ”passa alla”. Däremot är det oerhört viktigt att vi inom LKK är klara över hur omvärlden ser på oss, och vilka signaler vi sänder ut. I vårt koncept ligger att ”främja Kristi verk i världen”... så det bör höra till våra plikter att fundera över om vi gör det, och i så fall hur! Utan denna självreflektion är LKK bara en klubb för inbördes beundran, och alls inte någon kristen kyrka...

sr. Carina Carlström

Samfundet Liberala Katolska Kyrkan

önskar alla en

Fridfull Jul och ett Gott Nytt År

LIBERALA KATOLSKA KYRKAN

Biskopsämbetet: Regionalbiskop Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås,
tel 021-33 34 70, mob. 070-536 65 37, e-post regionary@lkk.se

Biskop Evert Sundien, Hagagatan 37, 113 47 Stockholm, tel 08-33 20 06, mob. 070-660 42 69

STOCKHOLM

S:t Mikael och Alla Änglars Församling.
S:t Mikael Domkyrka, Flottbrovägen
5, St Essingen, 112 64 Stockholm, tel
08-656 26 65. Pg 5 58 95-7.

Ansvarig församlingspräst: fader Jonas
Anundi, Hauptvägen 13 ll, 123 58 Farsta
08-686 39 43, 070-464 90 34

GÖTEBORG

Kontaktperson: Fader Mikael Hallgren,
Sandbäcksgatan 2, 431 33 Mölndal,
tel 0730-366 861.

NORRKÖPING

S:t Franciskus kyrkogrupp.
c/o Marianne Andersson-Söderström
Hörgatan 16 A, 602 34 Norrköping
tel 011-16 10 81, Pg 71 33 28-3.

VÄSTERÅS

Maria församling.
Ansvarig församlingspräst biskop Sten-
Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45
Västerås, tel 021-33 34 70.
Bankgiro 5604-2500

AVESTA

S:t Staffans kyrkogrupp.
Se Stockholm

UPPSALA

Maria församling. Ansvarig försam-
lingspräst fader Dag Kyndel. Kontak-
tperson Gudrun Fleetwood, 018-53 01
20, Pg 442 00 00-4.

LUND

Sankta Maria Kyrkogrupp
c/o Stefan Brauer, Östen Undéns gata 5
227 62 Lund, 046-30 58 28

OTTERBÄCKEN

S:t Rafaels kyrkogrupp
c/o Carina Carlström, Amnevägen 34,
547 72 Otterbäcken, tel 0551-224 80

SAMFUNDET LIBERALA KATOLSKA KYRKAN I SVERIGE

Ordf. Nappe Holmström Björnhus,
Furustigen 3, 133 34 Saltsjöbaden, tel
08-717 26 99
Pg 216 28-3

LKK INTERNATIONELLT

The Liberal Catholic Church
27 Old Gloucester St
London WC1N 3XX
United Kingdom
e-mail: LCC@kingsgarden.org

Presiding bishop Maurice Warnon

Hemsida:
<http://kingsgarden.org/LCC>

Information om kyrkan och försam-
lingarnas verksamhet kan du få på
Internet:

Communio, är organ för den svenska
grenen av Liberala Katolska Kyrkan
och utkommer med fyra nummer
per år. Prenumeration sker enklast
genom att sätta in 75 kronor på
postgiro 88 82 44-1, COMMUNIO.

Ansvarig utgivare:
Sten-Bertil Jakobson, tel 021-33 34 70.

Redaktion:
Kristen Fast tel 08-724 83 28
Rose-Marie Johansson tel 018-55 01 91
Carina Carlström 0551-22 480
Catharina Eriksson 0551-20424.
Redaktion och expedition:
Solrosgatan 16, 722 45 Västerås.

Tryck: JUSTNU-tryck, Västerås.
ISSN 0345-2018.

*Tankefrihet och rätt att ge uttryck
för den är en fundamental princip i
LKK. Kyrkan själv är inte ansvarig
för gjorda påståenden eller uttryckta
uppfattningar i denna tidning, bara
när de är betecknade "officiellt".*

Sista manusdag för nr 1-2006 är den
24 februari 2006.

www.lkk.se

Aktuell LKK-litteratur

Liturgi 3:e upplagan.....135 kronor

Psalmbok.....55 kronor

*LKK:s egna särpsalmer samt liturgiska psalmer
och gradualer som ingår i kyrkans liturgi*

Principförklaring och kort lärosammanfattning.....20 kronor

99 frågor och svar om Liberala Katolska Kyrkan50 kronor

Kristen Gnosis..... 250 kronor

Porto tillkommer.

All försäljning sker mot förskotts betalning till COMMUNIO postgiro 88 82
44-1 portofritt! Upplysningar genom Rose-Marie Johansson, Täljstensvä-
gen 11G, 752 40 Uppsala, tel. 018-550191.

Har Du förnyat din prenumeration på Communio?

Tidningen kommer ut med 4 nr per år.

Prenumerera gör Du lättast genom att sätta in prenumerationsavgiften

75 kronor på postgiro 88 82 44-1

Pilgrimsresan

forts. från sid 1

Bered dig på en svår resa. Inte fysiskt,
men definitivt andligen! För den upp-
riktige pilgrimen möter sig själv under
en sådan här vandring, och de insikter
man får smickrar sällan ens ego. Bara
den som hycklar tro, som tror sig redan
vara fullkomlig, som inte tar de dju-
paste sanningarna på allvar, kan undgå
att känna smärta i hjärtedjupet när
han/hon skärskådar sig själv under en
sådan här upplevelse.

Därför tar vi det i etapper – en nyckel i
taget – en insikt åt gången.

Är du redo?

sr. Carina Carlström